

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Δεν θέλεις να πάη ξανά στο μέγαρο της δουκίσσης, τού ειπε ο Μπλουί. Μου δήλωσε πως στο σπίτι της, στην οδό Κουρτώ, θα είνε περισσότερο ασφαλισμένη... Καί τη συνάδεψε ως έκει, αφήνοντας τόν Μονταριόλ να φυλάγη στην πόρτα της...

— Μά τόν σπίτι αυτό κατεστράφη την ημέρα που έγινε ή επίθεση του Σαμπριάκι!... ειπε ό Τραγκαθέλ. Μένοντας εκεί διατρέχει κίνδυνο να συλληφθή από στιγμής σε στιγμή!...

— Τι φταίω εγώ ;... απάντησε ό κόμης. Αυτή επέμενε να πάη στην οδό Κουρτώ... Της έστειλε ή Ρόζα μια υπρέτρια κι' ένα μάστορα, για να διορθώη πρόχειρα την πόρτα που έσπασε ό Σαμπριάκι... "Αν με χρειάζεσαι ώστόσο, είμαι πρόθυμος να αγωνιστώ μαζί σου έναντιόν εκείνου που θα τολμήση να την ενοχλήση.

— Πρέπει να τρέξω άμέσως κοντά της...

— Ναι, αλλά πρώτα κότταλε αυτό τόν γράμμα, ειπε δίνοντας στόν Τραγκαθέλ ένα φάκελλο.

— Γράμμα !... "Από ποιόν ;

— "Από την ίδια... Τό έγγραφο εδώ μπροστά μου, πάνω σ' αυτό τόν τραπέζι, και με παρακάλεσε να τό δώσω στά χείρας σου.

Τό άρπαξε ό Τραγκαθέλ, άνυπόμονος να τό διαβάση, αλλά με την πρώτη ματιά που έβριζε σ' αυτό, άρχισε να τρέμη τόσο, ώστε άναγκάστηκε να καθήση σε μια καρέκλα.

Κατόπιν, άφού τέλειωσε τόν γράμμα, τόν έπιασε ένα νευρικό γέλιο.

—Θά τδχο, τουλάχιστον, για ένθμο, ειπε. Αυτό τόν χαρτί, που άπάντω του άφησε κάτι από τόν έαυτό της ή "Ανναίς, θα τό φυλάγω κατάσαρκα στό στήθος μου, ώσπου να πεθάνω... Δές τί μου γράφει, άγαπητέ μου φίλε...

Κι' έδωσε τόν γράμμα στό Μπλουί, που τό πήρε κι' άρχισε να διαβάζει μέ δυνατή φωνή:

"Κύριε Τραγκαθέλ,

Λυπούμαι γιατί άναγκάζομαι να σάς άποχαριτήσω. Πάντως να ξέμετε πως θα θυμώμαι σ' όλη μου τη ζωή, τη διακριτική άφοσίωσι που μου δείξατε, άψηφώντας προς χάριν μου κάθε κίνδυνο.

Σάς ύπολήπτωι τόσο πολύ, ώστε δέν μπορώ να μη σάς εξήγησω τόν λόγο που με ύποκράνει να πάρω αυτήν την άπόφασι.

Βρίσκονται κοντά μου τέσσερες εόγενείς μέρι, που άρρασαν τούς δικούς των και τίς άτομικές τους θέλψεις, για ν' άπασοληθούν άποικιστικάς με τόν μοναδικό σκοπό τού θίου μου. Έγώ πάλι σε άντάλλαγμα τούς άποστέθηκα πως μαζί τους ή θα θριαμβέσω ή θα πεθάνω.

Στην άρχή, οι νέοι αυτοί σάς νόμιζαν έχθρο μου. Έπειτα είδαν πως με ύπερρωτιστές και ύσοαρσθηθικαν πολύ. Και τώρα, άπο επικίνδυνος άντίστασης, τούς φαίνεται έθθρος των.

Οι φίλοι μου είνε άπαραίτητοι στόν άγώνα που άνέλθο, για να έκδικηθώ τόν θάνατο της μητέρας μου.

Δεχθήτε σάς παρακαλώ, τις ένκαρίθες εύχαριστίες μου, καθώς και τη θεσάωσι πως σάς εκτιμώ πάρα πολύ.

Γιά ύπογραφή, ή νέα είχε θέλει μόνο τά άρχικά της γράμματας.

— Τι λές γι' αυτό πάλι, κύριε κόμης ; ρώτησε ό Τραγκαθέλ, που δέν ήξερε πως να φερθή σ' αυτήν την περίστωσι.

— Νά σου πώ, φίλε μου, τού άποκρίθηκε ό Μπλουί. "Η κό-

πέλλα έχει δικήν... Τη φέρεις σε δύσκολη θέσι με την προθυμία σου να την ύπερσπείρης, χωρίς να σου τό ζητήση... Μιά φορά που αυτή συνέδεσε την τύχη της με τούς τέσσερες εκείνους νέους, σ' άφείλεις ν' άποχωρήσης... "Ένας άπ' αυτούς θα γίνη άντρας της μια μέρα... "Αλλά μην πικρένεσαι. "Η ζωή έτσι είνε: γεμάτη άπογοητεύσεις, που πρέπει να τις άντιμετωπίζουμε θαρρετά σάν άνδρες και να τις προσηπνάζμε με άδιαφορία...

Καί θλέποντας πως ό Τραγκαθέλ έτοιμαζόταν να φύγη, τόν ρώτησε:

— Πού θα πάς;

— Στό σπίτι της, τού άποκρίθηκε μ' άποφασιστικότητα έκείνος.

— "Ωστε δέν λογαριάζεις καθόλου τόν γράμμα της ;

— "Ισα-ίσα, γι' αυτό της τό γράμμα πηγαίνω... Πρέπει να της μιλώ για τούς καλούς της φίλους.

— Σάν τί θα της πής ; έκαμε μέ κόποσι ειρηνεία ό Μπλουί.

— Θα της κάνω γνωστό, πως θρέθηκα άναγκασμένος να τούς χυπώσω και τούς τέσσερες, ειπε ό Τραγκαθέλ και έφυγε διαστικός.

"Ο Μπλουί τόν άκουγε να κατεβαίνει θιαστικά τη σκάλα και τόν λυπόταν.

Σέ λίγο ό Τραγκαθέλ έφτασε στην οδό Κουρτώ. "Αντίκρυσεν έκει τόν Μονταριόλ που φύλαγε σκόπες στην πόρτα της "Ανναίδης ντε Λεσπάρ.

— Μονταριόλ, τού ψιθύρισε. Πήγαινε στην "δραία Παταλώτρια" όπου βρίσκεται ό Μπλουί... Θάρθω κι' έγώ σε λιγάκι έκει.

"Ο Μονταριόλ τόν είδε στενοχωρημένο, αλλά δέν τού ζήτησε εξηγήσεις... "Έφυγε.

Μονάχος τού τώρα ό Τραγκαθέλ, έβριζε μια έξεταστική ματιά όλογυρα, θεσβαίθηκε πως δέν τόν έβλεπε κανένας, σκαρφάλωσε σβέλατα στόν τοίχο τού κήπου, και πήδησε μέσα.

Τήν ώρα εκείνη σουρούπωνε. "Η "Ανναίς, που θρισκόταν άπό νωρίς στόν κήπο, έτοιμαζόταν να ξαναμητή στό σπίτι. Βρίσκoταν πειά στό κεφαλόσκαλο της εισόδου, όταν άκουσε θόρυβο. Γύρισε τριμαγμένη να δει τί συνέβαινε κι' άνεγνώρισε τόν Τραγκαθέλ. Στάθηκε τότε και τόν περιέμενε να την πλησιάση.

Κι' όταν εκείνος έφτασε κοντά της γύρισε και τού είπτε:

— Τι ζητάς εδώ, κύριε,

— Δεσποίνις, απάντησε ό Τραγκαθέλ, σάς ζητώ συγγνώμη γιατί μπαίνω στό σπίτι σας με τόν παληό μου τρόπο, πηδώντας τόν τοίχο. "Έπρεπε όμως να σας πώ, να σας μιλώσω...

— Καλώς ήλθατε τότε, κύριε Τραγκαθέλ.

— Ευχαριστώ, δεσποίνις. Δέν θα μείνω πολύ μαζί σας, ώστόσο. "Ηρβα να σάς μιλώσω για τούς τέσσερες εκείνους κυρίους, για τούς όποιους κάνετε λόγο στην έπιστολή σας.

— Για τούς γενναίους και άφωσιωμένους ίππότες μου ;

— "Ακριβώς, δεσποίνις. Μην τούς άποκαλείτε, όμως, γενναίους και άφωσιωμένους πριν

"Η "Ανναίς στάθηκε και τόν περιέμενε να πλησιάση...

μάθατε ότι κατ' επανάληψιν μου ἐπετέθησαν, ζητώντας νά μέ σκοτώσουν. Θά μ' ἐσκοτώσαν μάλιστα τή νύχτα πού μου θέσαστε συνέντευξη στό Σαιν Λαζάρ, γιατί ἤμουν ἐντελὸς ἄσπλος. Εὐτυχῶς ἐφθάσαν ἐγκαίρως ἐκεῖ καί μ' ἔσωσαν ὁ Μπλουί μέ τόν Μονταριό.

— Λέτε ἀλήθεια ! φώναξε ἡ Ἄνναϊς. Προσέξτε, κύριε !... Ἄποκαλείτε ἀνάνδρους ἀνθρώπους ἀπόντας τήν στιγμήν αὐτήν.

— Τοὺς ἀποκαλῶ ὄχι μόνον ἀνάνδρους, ἀλλά καί δολοφόνους, δεσποινίς ! Καί εἶμαι πρόθυμος νά τοὺς τὸ πῶ αὐτὸ καί μπροστὰ τοὺς.

Ἡ Ἄνναϊς κατεπλόγη.

Κύτταξε τὸν Τραγκαθέλ κατὰπληκτη.

— Δὲν εἶνε δυνατόν... ψιθύρισε.

— Εἶνε ἀληθέστατον, δεσποινίς. Σᾶς πληροφορῶ μάλιστα, ὅτι καί πάλιν ἐδοκίμασαν νά μέ ξεμπερδέψουν. Ἀλλὰ ἤμουν κι' ἐγὼ ὄπλισμένος αὐτῇ τῇ φορά.

— Εἶν' ἀλήθεια !...

— Ἀλήθεια, δεσποινίς.

— Καί εἶσατε μόνος ;

— Ὀλομόναχος ἀπέναντι τεσσάρων !

— Καί οἱ ἐπιτέθησαν συγχρόνως καί οἱ τέσσερες.

— Μάλιστα.

Ἡ Ἄνναϊς χαμήλωσε τὸ κεφάλι τῆς. Ἐφαινόταν πολὺ στενοχωρημένη.

Κατόπιν κύτταξε τὸν Τραγκαθέλ κατὰμματα καί τοῦ εἶπε μέ φωνὴν πού ἔτρεμε :

— Ἐυχαριστῶ τὸν Θεόν, κύριε Τραγκαθέλ πού δὲν σᾶς συνέβη κανένα κακό ! Μὴ μοῦ πῆτε τίποτε περισσότερο σχετικῶς. Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε...

— Πρέπει νά μ' ἀκούσετε, δεσποινίς. Δὲν πρόκειται πλέον γιὰ μένα, ἀλλὰ γιὰ τοὺς τέσσερες φίλους σας.

— Δηλαδῆ ; ψιθύρισεν ἡ Ἄνναϊς.

— Τοὺς ἐσκοτώσαί καί τοὺς τέσσερες, δεσποινίς !

Ἡ Ἄνναϊς χλώμιασε.

— Ποῦ ; ἐτραύλισε.

— Στὸ δρόμο πού πήρατε γιὰ νά γυρίσατε ἀπ' τὸ Φλερύ.

— Κι' ἔπειτα ;

— Τοὺς ἄφησα ἐκεῖ καί ἐφυγα. Ἐστεῖλα μόνον ἕναν χωρικό νά πάρῃ τὰ ἀλογά τους. Αὐτὰ εἶχα νά σᾶς πῶ, δεσποινίς. Καί τώρα φεύγω... Χαίρετε !...

Ἡ Ἄνναϊς δὲν εἶχε τῆς δυνάμιν νά μιλήσῃ. Εἶδε τὸν Τραγκαθέλ νά φεύγῃ καί ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ἐκλαψε τοὺς τέσσερες φίλους τῆς. Τοὺς ἐκλαίει χωρίς ὥστόσο νά καταρᾶται τὸν Τραγκαθέλ. Ἦτο βεβαία, ὅτι ὁ νεαρὸς ἐφομόμαχος τῆς εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια. Ναι, ἔτσι ἦταν. Οἱ τέσσερες ἱστίαι δὲν φέρθηκαν σάν εὐγενεῖς. Ἐφέρθηκαν ἀνάνδρα, ἐφέρθηκαν σάν κακοῦργοι σάν δολοφόνοι !...

Ἡ Ἄνναϊς ἀποσύρθηκε κατόπιν στὰ δωμάτιά τῆς. Ὅλη τῆ νύχτα συλλογιζόταν τῆς κτηνῆπού εἶχε διαβραματισθῆ μεταξύ τοῦ Τραγκαθέλ καί τῶν τεσσάρων ἱσποτῶν τῆς.

Μόλις ἐξημέρωσε, πήδησε στὸ ἀλογό τῆς κι' ἐκάλπαξε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου κατὰ τὴν περιγραφή τοῦ Τραγκαθέλ, εἶχε διαβραματισθῆ ἡ συμπλοκή, γιὰ νά δῆ τοὺς τέσσερες ἱσποτῆς τῆς. Ἦταν θέσαιη, ὅτι ὁ Τραγκαθέλ δὲν τῆς εἶχε πῆ ψέματα. Ἀλλὰ ἦθελε νά θεβαιωθῆ καί μέ τὰ μάτια τῆς.

Δὲν δυσκολεύτηκε νά βρῇ τὸ λόφο καί τίς τέσσερες καλύβες πού τῆς εἶχε περιγράψῃ ὁ Τραγκαθέλ.

Πέζεψε καί διευθύνθηκε πρὸς τὴν μιά ἀπ' αὐτές, μπρὸς στὴν ὁποία ἦσαν συγκεντρωμένοι μερικοὶ χωρικοί.

Ἀμέσως τότε τὴν πλησίασε ὁ χωρικός, σὸν ὁποῖο εἶχε μιλήσει τὴν περυσμένη μέρα ὁ Τραγκαθέλ καί ὁ ὁποῖος τῆς εἶπε μέ τρομερὴ ἀπάθεια :

— Ἦρθετε γιὰ τὰ τέσσερα ἄλλα γα ;

Καί ἐπειδὴ ἡ Ἄνναϊς ἀσώπαινε, ὁ χωρικός ἐπρόσθεσε :

— Βρίσκονται στὸ σταῦλο. Κανεὶς δὲν τὰ ἐνάγγλησε...

Σώπασε γιὰ μερικὲς στιγμὲς καί ἔπειτα ξαναεἶπε :

— Τὰ τέσσερα σαικουλιάκια μὲ τὰ χρήματα ἐγὼ ἐπίσης φυλάξαι.

Ἡ Ἄνναϊς χωρίς νά θγάῃ λέξι ἀπ' τὸ στόμα τῆς, προχώρησε πρὸς τὸ θάβος, τῆς μίας καλύβας. Τὸ δωμάτιο μέσα στὸ ὁποῖο μῆλκε, ἦταν σκοτεινὸ καί μόνον τρία κεριά τὸ φωτίζαν.

Τότε ὁ χωρικός, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχε ἀκολουθήσει, τῆς εἶπε :

— Ἀνάψατε τρία κεριά γιὰ τοὺς τρεῖς πεθαμένους... Ἀλλὰ καί τὸ τέταρτο εἶνε ἔτοιμο.

Ἡ Ἄνναϊς προχώρησε πρὸς τὰ δεξιά. Καί εἶδε πάνω σ' ἕνα μεγάλο στράμα τὰ σώματα τῶν τεσσάρων ἱσποτῶν τῆς μέ τὰ κεφάλια γυρισμένα πρὸς τὸ τοῖχο. Πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὰ κεφάλια τοῦ Λιθερντάν, τοῦ Φοντράγι καί τοῦ Σεβέρ ἔκαιγαν τὰ τρία κεριά. Τὸ τέταρτο κερὶ πού ἦταν στημένο πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Μπυσιέρ δὲν εἶχε ἀναψῆ ἀκόμα...

Καί πράγματι, ὁ Μπυσιέρ ζῶσος ἀκόμα καί κύτταζε μέ θλέμμα χαμένο τὰ τρία κεριά.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν κάτωχρο, ὅπως καί τὰ πρόσωπα τῶν τριῶν συντρόφων του, πού φαινότουσαν σάν νά κοιμοῦνται.

Ἡ Ἄνναϊς ἔσκιψε τότε μπρὸ, στὸν Φοντράγι καί ἔπιασε τὸ χερί του. Εἶδε πὺς ἦταν παγωμένο.

— Νεκρὸς ! ψιθύρισε, ἀφίνοντας τὸ χερί νά πέσῃ κάτω ἀδρανές.

Κατόπιν ἔπιασε τὸ χερί τοῦ Λιθερντάν καί ἔπειτα τοῦ Σεβέρ καί θεβαιώθηκε πὺς κι' αὐτοὶ ἦσαν νεκροί, νεκροί !... Ἐφθασε, τέλος, κοντὰ στὸ Μπυσιέρ κι' ἔπιασε καί τὸ δικό του χερί.

Ὁ Μπυσιέρ ἀπέσπασε τότε τὸ θλέμμα του ἀπὸ τὰ κεριά καί τὴν κύτταξε.

— Κύριε Μπυσιέρ, μ' ἀναγνωρίζετε ; τὸν ρώτησε ἡ νέα.

Ἐκείνος φάνηκε διστακτικὸς μιά στιγμή. Φαινόταν σαν νά προσπαθοῦσε νά θυμηθῆ. Ἀλλὰ σὲ λίγο τὴν ἀνεγνώρισε καί ψιθύρισε μέ λαχτάρα :

— Ναι !

Ποῦ ἦταν πειὰ τὸ πάθος τοῦ Μπυσιέρ ; Ποῦ ἦταν ὁ φλογερὸς του ἔρωσ, πού τοῦ εἶχε ἐμπνεύσει τὴν ἰδέαν τοῦ φόνου τοῦ Τραγκαθέλ ; Μόλις ἀνεγνώρισε τὴν Ἄνναϊδα. Καί δὲν ἦταν πειὰ κι' αὐτὴν ἡ Ἄνναϊς, παρὰ μιά μακρινὴν κι' ἀόριστη ἀνάμνησιν ἀπὸ τῆ ζωῆ τῆς ὁποία θά ἐγκατέλειπε σὲ λίγο γιὰ πάντα...

Ἡ Ἄνναϊς, μέ μιά ἀνεκφρασίαν πικρά στὸ πρόσωπό τῆς γονάτισε κοντὰ στοὺς τρεῖς νεκρούς...

Τὴν εἶχε καταταράξει ἡ ἀδιαφορία τοῦ Μπυσιέρ.

Γιὰ μιά στιγμή ἔμεινε ἐκεῖ, ἀκούοντας τὸν ῥόγγο τοῦ μελωδονάστου καί κἀνοῦσε τίς πύλινες ἀποδοξές σκέψεις.

Ἐξαφνα, ἀνάμεσα στὶς σκέψεις τῆς, θυμηθῆκε καί τὸν Ρισελίε. Καί ἐξαφνάστηκε μερὰ πού ἡ ἀνάμνησιν του δὲν ἐμπνοῦσε πειὰ μέσα τῆς τὸ παλαιό τῆς μῖσος.

Πρόσπαθῆσε νά θυμηθῆ... Ἀνακάλεσε στὴν μνήμη τῆς τὸ θάνατο τῆς μητέρας τῆς... Ἀνακάλεσε τὴν τρομερὴ σκηνὴ τῆς προσοίας, τότε πού χάθηκε ἡ κορὴν ντὲ Λεσπάρ.

Κι' ἔξαφνα φώναξε :

— Μπυσιέρ ! Μπυσιέρ !...

Ὁ Μπυσιέρ τὴν ἀκούσε καί προσπαθῆσε νά σηκώσῃ τὸ κεφάλι του. Μιά περιέργη ἐκπληξὴ ζωγραφίστηκε στὰ μάτια του.

Ποῖος τὸν φώναζε ;

Γιατί ;

Τί τὸν ἦθελε αὐτῇ ἡ γυναῖκα ;

Ἡ Ἄνναϊς ἐκλαίει τώρα...

Κι' ὁ Μπυσιέρ ψυχομαχοῦσε...

Ἡ νέα γονάτισε κοντὰ του κι' ἐνῶ ἕνα δυνατὸ ῥιγὸς διέτρεξε τὸ κορμὶ τῆς, τραύλισε :

— Μπυσιέρ, μέ ἀκούετε ;

— Ναι, εἶπε ὁ ἐτοιμοθάνατος μέ φωνὴν κάπως σταθερῆ, σάν νά ξαναγύριζε ἡ ζωὴ σ' αὐτόν.

(Ἀκολουθεῖ)

Εἶνε ἀληθέστατον, δεσποινίς, ἀπάντησε ὁ Τραγκαθέλ.